

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 P 026428 14 GŽ
Brčko, 11.03.2015. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Lucić Josipe kao predsjednika vijeća, Gligorević Ruže i Tešić Dragane kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužilaca M.S. iz G.-B. i DOO „Ž.“ B., zastupanog po direktoru M.S., a oba zastupana po punomoćniku M.O., advokatu iz B., protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupanog po zakonskom zastupniku Pravobranilaštvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete, v.s.p. 110.380,00 KM, odlučujući o žalbi tužilaca izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 026428 11 P od 03.09.2014. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 11.03.2015. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužilaca M.S. iz B. i DOO „Ž.“ B. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 026428 11 P od 03.09.2014. godine POTVRĐUJE.

Odbija se zahtjev tuženog na ime naknade za sastav odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 026428 11 P od 03.09.2014. godine odlučeno je kako slijedi:

„Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužilaca kojim je tražio da se tuženi obaveže tužiocima i to tužiocu M.S. na ime obične štete isplatiti iznos od 73.134,00KM, te tužiocu DOO „ Ž.“ B. na ime izgubljene dobiti isplatiti iznos od 37.702,73KM, kao i nadoknaditi im troškove parničnog postupka, sve uz pripadajuću zakonsku zateznu kamatu, počev od podnošenja tužbe 14.02.2011.godine pa sve do konačne isplate, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obavezuju se tužioci da tuženom nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od 8.670,00 KM.“

Protiv navedene presude tužioci su blagovremeno izjavili žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko distrikta BiH žalbu uvaži, ukine pobijanu presudu prvostepenog suda i predmet vrati Osnovnom sudu Brčko

distrikta BiH na ponovno suđenje ili da prvostepenu presudu preinači i usvoji tužbeni zahtjev tužilaca u cijelosti.

U odgovoru na žalbu tuženi predlaže da Apelacioni sud Brčko distrikta BiH žalbu tužilaca odbije i prvostepenu presudu potvrdi, a obaveže tužioce da tuženom naknade troškove drugostepenog postupka-za sastav odgovora na žalbu traži iznos od 867,00 KM.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 8/09, 52/10 i 27/14-u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku) ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Tužiocima traže da tuženi i to tužiocu M.S. na ime obične štete isplati iznos od 73.134,00 KM, a tužiocu DOO „Ž.“ na ime izgubljene dobiti iznos od 37.702,73 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima spora. Svoj zahtjev zasnivaju na činjenicama da je prvotužilac M.S. sa V.V. zaključio kupoprodajni ugovor broj Ov.. kojim ugovorom je kupio poslovni objekat površine 42 m² u ul. ... u B. izgrađen na katastarskoj parceli broj ..., a kojoj po zemljišnoj knjizi odgovara parcela broj upisana u zk.ul.broj ... k.o. B., te prodavcu isplatio kupoprodajnu cijenu i izvršio izvjesna ulaganja u taj poslovni objekat u kojem je obavljao trgovinsku djelatnost sve do rušenja tog objekta, a nakon što su oglašeni ništavim rješenjem JP Zavoda za izgradnju od 29.11.1996. godine kojim je V.V. od strane JP Zavod za izgradnju dato na korištenje predmetno zemljište za ranije izgrađen poslovni objekat (rješenjem Odjeljenja za prostorno planiranje od 15.03.2007. godine) i oglašeno je ništavim i rješenjem Sekretarijata za urbanizam od 25.02. 1997. godine kojim je V.V.dato odobrenje za građenje za već izgrađeni objekat i dozvoljena dogradnja predmetnog poslovnog objekta (rješenjem Odjeljenja za javnu sigurnost od 30.07.2007. godine).

Tuženi je osporio tužbeni zahtjev tužilaca i istakao prigovor nedostatka pasivne legitimacije, prigovor zastare, te da nije prouzrokovao štetu tužiocima, jer je do rušenja predmetnog poslovnog objekta došlo nakon zakonski provedenog postupka, pa je zakonski zastupnik tuženog predložio da sud odbije tužioce sa tužbenim zahtjevom, a tužioce obaveže da tuženom naknade troškove parničnog postupka.

Nakon provedenog dokaznog postupka i ocjene izvedenih dokaza prvostepeni sud je pobijanom presudom odbio tužbeni zahtjev tužilaca kao neosnovan u cijelosti, jer je poslovni objekat tužioca M.S. porušen u zakonito provedenom postupku pred organom uprave, pa kako nije bilo protivpravnosti u postupanju tuženog, tužbeni zahtjev tužilaca da im tuženi naknadi štetu (običnu štetu tužiocu M.S. i izgubljenu dobit tužiocu DOO „Ž.“) nije osnovan.

U razlozima prvostepene presude navedeno je i to da je dana 16.05.1989. godine V.V. dobio od Opštinskog zavoda za urbanizam urbanističku saglasnost za izgradnju poslovnog objekta-prodavnice mješovite robe u statusu „privremenog objekta“na rad od pet godina na katastarskoj parceli broj k.o. B. 2, kojoj po zemljišnoj knjizi odgovara parcela broj k.o. B. 2. Nakon toga V.V. je sa SIZ-om stambeno-komunalnih djelatnosti Opštine Brčko dana 21.07.1989. godine zaključio ugovor kojim je regulisano plaćanje naknade na ime troškova uređenja tog građevinskog zemljišta, a potom je V.V. Opštinski zavod za urbanizam i imovinsko-pravne poslove dana 11.09.1989. godine izdao odobrenje za građenje broj za izgradnju poslovnog objekta-prodavnice mješovite robe u statusu privremenog objekta na rok od pet godina, a nakon isteka tog roka investitor se obavezao da će objekat ukloniti, odnosno porušiti kada nadležni organ to zatraži i bez prava na naknadu

(tačka 7.) i V.V. je u toku 1989. godine izgradio poslovni objekat na parceli broj gradilište površine 543 m² upisana u zk.ul. broj k.o. B. 2 u stambenom naselju D., koje zemljište je kao građevinski neizgrađeno Mjesna zajednica G. (zastupana po tadašnjem predsjedniku mjesne zajednice J.M.) ugovorom od 09.05. 1996. godine ustupila na korištenje V.V..

Potom je V.V. data urbanistička saglasnost rješenjem Sekretarijata za urbanizam, prostorno planiranje i stambeno komunalne poslove brojod 08.10.1996. godine za ranije izgrađen poslovni objekat po odobrenju za građenje od 08.10.1996. godine i data saglasnost za dogradnju izgrađenog objekta (magacinski prostor i nadstrešnica) uz dato stručno mišljenje od 08.10.1996. godine.

Nakon toga JP Zavod za izgradnju rješenjem broj od 29.11.1996. godine V.V. daje na korištenje građevinsko zemljište za ranije izgrađen poslovni objekat sagrađen po odobrenju za građenje broj od 11.09.1989. godine i na osnovu tog rješenja V.V. je sa Zavodom za izgradnju dana 12.02.1997. godine zaključio ugovor o ustupanju građevinskog zemljišta na korištenje. V.V. je rješenjem Sekretarijata za urbanizam, stambeno-komunalne djelatnosti i građevinarstvo broj od 25.02.1997. godine naknadno dato odobrenje za građenje već izgrađenog poslovnog objekta, te dozvoljena dogradnja poslovnog objekta pod uslovom da se V.V. u svemu pridržava uslova iz urbanističke saglasnosti broj od 08.10.1996. godine. U toku 1999. godine dobio je i rješenje o tehničkom prijemu, te upotrebnu dozvolu od 29.07.1999. godine za novoizgrađen poslovni objekat za čiju izgradnju je pribavljeno naknadno odobrenje za građenje od 25.02.1997. godine.

Kupoprodajnim ugovorom Ov-..... od 13.12.2000. godine V.V. prodao je tužiocu M.S. poslovni objekat površine 49 m² u stambenom naselju G. izgrađen na k.č. (.....) po odobrenju za građenje od 25.02.1997. godine i projektnoj dokumentaciji od 29.06.1996. godine za kupoprodajnu cijenu od 29.000,00 KM. U članu 3. ugovora navedeno je da je prodavac potvrdio prijem ugovorenog iznosa kupoprodajne cijene i suglasan je da se izvrši uknjižba prava vlasništva na poslovnom objektu i prava korištenja na zemljištu na ime kupca sa 1/1.

Rješenjem Odjeljenja za urbanizam imovinske odnosno i privredni razvoj od 05.02.2001. godine utvrđeno je da su u poslovnim prostorijama preduzeća „Ž.“ u naselju G. ispunjeni uslovi za obavljanje trgovine na malo u prodavnicama mješovite robe, a što je utvrđeno i rješenjem Odjeljenja za javnu sigurnost od 23.12.2003. godine.

Međutim, u zk.ul. broj k.o. B. parcela broj „Gradilište“ površine 543 m² upisana je kao društvena svojina sa dijelom 1/1, a u C teretnom listu kao korisnik zemljišta upisana je Mjesna zajednica G. sa 1/1, a u Pl. broj k.o. B. 2 na parceli broj njiva „D.“ površine 470 m² upisana je Mjesna zajednica G. sa pravom korištenja 1/1.

Rješenjem Odjeljenja za prostorno planiranje i imovinsko-pravne poslove broj od 15.03.2007. godine po službenoj dužnosti oglašeno je ništavim rješenje JP Zavoda za izgradnju od 29.11.1996. godine, kojim je V.V. dato na korištenje zemljište k.č. k.o. B. 2 (zk.ul. k.o. B.) za ranije izgrađen poslovni objekat po odobrenju za građenje od 11.09.1989. godine kao i dogradnju magacinskog prostora i nadstrešnice u stambenom naselju G. iz razloga što Zavod za izgradnju nije mogao raspolagati tim zemljištem, jer prema odredbi člana 17. Zakona o građevinskom zemljištu samo je Skupština opštine Brčko nadležna za to, pa je rješenje 29.11.1996. godine doneseno suprotno citiranoj

zakonskoj odredbi. U obrazloženju rješenja navedeno je i to da je 13.10.2003. godine zaključen Ugovor o osnivanju i kupoprodaji prava građenja predmetnog zemljišta između Brčko distrikta kao prodavca i K. „E.P.“ B. kao kupca, koji je proveden kroz katastarske i zemljišno-knjižne evidencije.

Slijedom toga rješenjem Odjeljenja za javnu sigurnost od 30.07.2007. godine oglašeno je ništavim i rješenje Sekretarijata za urbanizam, stambeno-komunalne djelatnosti i građevinarstvo od 25.02.1997. godine kojim je V.V. naknadno dato odobrenje za građenje za već izgrađen poslovni objekat, jer nisu bili ispunjeni uslovi za donošenje tog rješenja, jer je poništeno rješenje od 29.11.1996. godine.

Nakon što je rješenjem Odjeljenja za javnu sigurnost od 07.12.2007. godine naloženo „Ž.“ da izvrši rušenje poslovnog objekata i lokaciju vrati u prvobitno stanje, jer ne posjeduje odobrenje za građenje (oglašeno je ništavim rješenjem od 30.07.2007. godine) i nakon izvršenog inspekcijskog pregleda poslovnog objekta „Ž.“ 06.02.2008. godine i datog obećanja tužioca da će do kraja februara 2008. godine ukloniti objekat, u službenoj zabilješci od 25.03.2008. godine konstatovano je da je objekat porušen i lokacija vraćena u prvobitno stanje.

Nakon utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je izveo zaključak da nema uzročno-posljedične veze između postupanja nadležnog organa uprave tuženog (zakonito postupanje u okviru svojih ovlaštenja) i nastale štete, jer je tužilac znao da V.V. u vrijeme zaključenja kupoprodajnog ugovora nije bio upisan kao vlasnik poslovnog objekta, niti kao korisnik građevinskog zemljišta, što je u svom iskazu potvrdio i svjedok V.V., te kako je objekat porušen u zakonito provedenom postupku od strane nadležnog organa uprave na osnovu akata koji su pravno valjani (nisu poništeni, ukinuti, ili na drugi način stavljeni van snage, što ni tužioci ne spore), pa slijedom toga, kako je pravilno zaključio i prvostepeni sud, tužioci nemaju pravo na naknadu štete od tuženog i zato su pobijanom presudom odbijeni sa tužbenim zahtjevom.

Tužilac je svoj zahtjev za naknadu štete (obične štete i izmakle dobiti) zasnovao na odredbama člana 154., člana 155. i člana 172. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, koji zahtjev je prvostepeni sud nakon provedenog dokaznog postupka, te utvrđenih relevantnih činjenica za ovaj predmet spora ocijenio neosnovanim i zaključio da nisu ispunjeni uslovi iz citiranih zakonskih odredbi za odgovornost tuženog kao pravnog lica za predmetnu štetu, pa je neosnovan žalbeni navod tužilaca da je prvostepeni sud počinio povredu odredaba parničnog postupka, jer u obrazloženju pobijane presude nije naveo propise na kojima je zasnovao presudu, jer u presudi kod odbijajućeg zahtjeva, kao u konkretnom slučaju, mogu se navesti samo propisi na kojima je zahtjev zasnovan i sud mora dati razloge za osnovanost takvog zahtjeva.

Zahtjev tuženog za naknadu troškova odgovora na žalbu odbijen je kao neosnovan iz razloga što, shodno odredbi člana 323. stav 1. Zakona o parničnom postupku odgovor na žalbu ne predstavlja obaveznu procesnu radnju, a po ocjeni ovog suda, ta procesna radnja (pa ni trošak u vezi te procesne radnje) nije bila potrebna radi zaštite i ostvarenja prava tužioca.

Kako je na utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud pravilno primijenio materijalno pravo kada je donio pobijanu presudu, a da pri tome nije počinio povrede postupka na koje žalba ukazuje, niti povrede postupka na koje sud pazi po službenoj dužnosti, te pravilno odlučio o troškovima postupka, valjalo je žalbu tužilaca odbiti kao neosnovanu i pobijanu

presudu prvostepenog suda potvrditi, na osnovu člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Josipa Lucić